

यो भक्तिकल्पलतिकाभिधमिन्दुमौळः

एतं स्तवं पठति तस्य तदैव देवः ।

तुष्टः स्वभक्तिमखिलेष्टदुहं ददाति

यां प्राप्य नारदमुखैरुपयाति साम्यम् ॥ २४

பிறை சூடியின் பக்தி கல்பலதிகா என்ற இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் படிப்பவனுக்கு அந்த ஸ்தோத்திரமே தேவனாகி மகிழ்ந்து விரும்பிய தனைத்தையும் தர வல்ல தனது பக்தியை வழங்குவார். அதனைப் பெற்றதும். நாரதர் முதலானோருடன் ஸமநிலை பெறுவான் (24)

சிவபக்தி கல்பலதிகை முற்றிற்று.

शिवाभ्यां नमः

६. शिवभक्तलक्षणम् ॥

6. சிவபக்தலக்ஷணம்

नाथ त्वदीयमभिधानमुपाश्रितानां

क्रोधस्मरादिककुवृत्तिपिशाचिकाभिः ।

आभिः कथं परिभवो भगवन्नमीषां

अन्तर्निषीदति भवान् खलु शूलपाणिः ॥ १

நாதரே! பகவானே! உமது திரு நாமத்தைப் பற்றியவர்களுக்கு கோபம் காமம் முதலிய கெட்டமனப் போக்காகிய பிசாசுகளால் தோல்வி ஏற்படாது. ஏனெனில் அவர்களது உள்ளத்தில் சூலமேந்திய நீர் அல்லவா அமர்ந்திருக்கிறீர்? (1)

दर्पस्मरप्रभृतिदावविदह्यमानं

लोकं विलोक्य कृपयेश कृपां तवास्मिन् ।

वाञ्छन्ति यान्ति च मुदं वयमेतदापत्-

त्यक्ताः किलेति शरणीकृततावकाख्याः ॥ २

॥५॥ உமது பெயரைச் சரணடைந்தவர்கள், கர்வம், காமம் முதலிய காட்டுத்தீயில் வெந்து கொண்டிருக்கிற மக்களைக் கண்டு பரிவுடன், இவர்களிடம் உமது பரிவு காட்டப்பெறுவதை விரும்புகின்றனர். பரிவு கிட்டியதும் நாம் அந்த ஆபத்திலிருந்து விடுபட்டோம் எனப் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றனர். (2)

कायस्य हेयनिधितां मृतिरुज्जरात्या-

द्यानन्त्यमप्यलमवेत्य विमुक्तसर्वाः ।

शम्भो चरन्ति विरुजस्त्वयि बद्धभावाः

ये सादरास्तव हि नाग्नि महानुभावाः ॥ ३

சம்போ! மரணம், நோய், மூப்பு முதலிய எல்லையற்ற துயரம் நேர்வதால் உடல் என்பது தவிர்க்கத்தக்கது என்பதை நன்கு உணர்ந்து, எல்லாவற்றையும் துறந்து, உம்மிடம் உள்ளத்தை நிறுத்தி வேதனையற்றவராக, உமது நாமத்தில் நன்மதிப்புடன், பேரனுபவம் பெற்ற சிலர்நடமாடுகின்றனர். (3)

त्वन्नामकीर्तनवरौषधमाश्रितेऽस्मिन्

अस्मै खलु स्मरहर स्वदसे त्वमेकः ।

अन्यत्तु किञ्चिदपि न स्वदते तदेतद्

आखण्डलस्य पदमस्तु विधेः पदं वा ॥ ४

மன்மதனை அழித்தவரே! இவன் உமது நாமமாகிய சிறந்த மருந்தை நம்பி ஏற்றதால், நீர் ஒருவரே அவனுக்கு ருசிக்கிறீர். இந்திர பதவி அல்லது பிரும்மாவின் பதவி எதுவும் சிறிது கூட ருசிக்கவில்லை. (நாமம் மிகச் சிறந்த மருந்து. அதனைச் சாப்பிட்டதும் நாமம் ஒன்றைத் தவிர வேறெதனையும் ருசித்து ஏற்க முடியவில்லை.) (4)

आकाङ्क्षितुं कमलजादिभिरप्यलभ्यं

आप्तुञ्च तन्निरुपहत्यथ वर्तितुं च ।

सन्मौळिलाळनपदं पदमीशते किं

गौरीश ये त्वदभिधानरतास्तदन्ये ॥ ५

கௌரியின் ஈச! பிறும்மா முதலானவருக்கும் கிட்டாத நல்லோர் வணங்கி எழுகின்ற உமது திருவடி நிழலை விரும்பவும், அதனைத் தடையின்றி பெறவும் அதில் வாழவும் உன் நாமத்தைக் கூறுவதில் ஈடுபட்டவரால் இயலும். மற்றவரால் இயலுமா? (5)

एकं भवद्भजनमेव सुखं तदन्यद्

आर्त्यात्मकं सकलमेतदिति प्रबोद्धुम् ।

स्थातुं च मुक्तसकलं भवदेकतानं

ईशास्त एव शिव ये तव नाम्नि सक्ताः ॥ ६

சிவ! உமது பஜனம் ஒன்றே ஸுகம். மற்றதனைத்தும் துன்பமே என்று கண்டறியவும். மற்றவற்றில் பற்றற்று, உம்மிடமே நிலைத்து நிலை பெறவும் உம் நாமத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவர்களால் மட்டுமே இயலும். (6)

दुःखात्मकत्वमखिलस्य तवातिवेला-

नन्दात्मताञ्च समवेत्य झटित्यशेषम् ।

त्यक्त्वाऽनलार्तवपुषस्सरसीव शम्भो

त्वय्यापतन्ति समुपाश्रिततावकार्ष्याः ॥ ७

சம்புவே! அனைத்தும் துக்கமானவை. நீர் ஒருவரே வரையற்ற ஆனந்தமானவர் என உணர்ந்து உடன் எல்லாவற்றையும் துறந்து நெருப்பில் வாடியவன் ஓடையில் இறங்குவது போல், உமது திருநாமத்தையே பிடிப்பார்க்கக் கொண்டு, உம்மிடம் மூழ்கின்றனர். (7)

आख्यापरास्तव विभो भवदात्मकत्वं

अस्याखिलस्य तव चित्सुखरूपताञ्च ।

आबुद्धय बद्धहृदयास्तव शर्म विन्द-

न्त्यन्तः किमप्यगणितद्रुहिणादिभोगाः ॥ ८

எங்கும் நிறைந்தவரே! உமது நாமத்தை நம்புபவர்கள், உலகில் காணப்படுவதனைத்தும் உம்வடிவில் அடங்குவதாக,

நீர் பேரறிவும் பேரானந்தமுமாக இருப்பதாக உணர்ந்து, உள்ளத்தைக்கட்டுப்படுத்தி, பிறும்மனின் ஆனந்தம் முதலியவற்றைப் பெரிதும் மதிக்காமல், உள்ளத்தில் உமது ஆனந்தத்தை உணர்கின்றனர். (8)

द्रैष्यप्रियादि सकलं भवदीयरूपं

बुद्ध्वा त्वयि प्रणयतः प्रणयार्द्रदृष्ट्या ।

पश्यन्त एतदवलम्बिततावकार्याः

पश्यल्ललाट विचरन्ति जगत् पुनन्तः ॥ ९

நெற்றியால் பார்ப்பவரே! (நெற்றிக்கண்ணரே!) வெறுப்புக்குரியதும் விருப்பிற்குரியதும் அனைத்தும் உமது வடிவென உணர்ந்து உம்மிடம் அன்பு கொண்டமையால் உலகை அன்பால் நனைந்த பார்வையால் பார்ப்பவர்களாக, உமது பெயரையே பிடிப்பாகக் கொண்டு உலகைப் புனிதப்படுத்துபவர்களாக நடமாடுகின்றனர். (9)

रागादिकृद्धिविधमेष महानटः ख-

त्वानृत्यतीत्यमिति तत्वदृशोक्षमाणाः ।

क्षोभं न यान्ति दधते च मुदं स्मरन्तः

त्वद्वैभवं त्वदभिधाननिबद्धंभावाः ॥ १०

உமது நாமத்தில் கட்டுண்ட மனம் கொண்ட அவர்கள் உமது பெருமையை எண்ணி எண்ணி, மகிழ்கின்றனர். "இந்தப் பெரும் நடிகரான நீர் காமம் முதலியவற்றைத் தூண்டிப் பலவிதமாக ஆட்டம் போடுகிறீர் என்று தத்துவநோக்கால் உலகியலைச் சீர் தூக்கிப் பார்ப்பதால் கலங்குவதில்லை. (10)

शम्भो कथं नु चतुरास्तव नाग्नि सक्ताः

शश्वत्कृतेऽप्यपद एव पराभवेऽन्यैः ।

अस्तोद्यमाः प्रतिकृतावपयात्वमीषां

एषा कदार्तिरिति तेषु दयां वहन्ति ॥ ११

சம்புவே! உமது நாமத்தில் ஈடுபட்ட அவர்கள் மிகவும் தேர்ந்தவர்கள். பிறர் காரணமின்றித் தன்னை அவமதிக்கும் போது, அதற்கு எதிர் நடவடிக்கையில் முயற்சி எடுக்காமல், தன்னை எதிர்ப்பவர்களின் கஷ்டம் எப்போது விலகும்? என அவர்களிடம் பரிவு காட்டுகின்றனர். (11)

त्वन्नामधेयरसिकास्तरुणेन्दुमौळे

दुःखं न यान्ति किमपीति हि वादमात्रम् ।

तेऽमी किल स्वविपदीव वहन्ति दुःखं

दृग्गोचरं व्रजति दुःखिनि जन्तुमात्रे ॥ १२

இளஞ்சந்திரனைச் சூழியவரே! உமது நாமத்தின் ருசி கண்டவர்கள் சிறிதும் / துயரமடைவதில்லை என்பது சொல்லளவில் தான். துயருற்ற எவரேனும் இவர்கள் கண்ணில்பட்டால், தனக்கு ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டதாக துக்கப்படுகின்றனர். (12)

सर्वत्र वत्सलतया त्वदवेक्षया चो-

दारा महान्त इति धीनिगळेन मुक्ताः ।

प्रेम्णा खलु त्वयि विभो तृणिताखिलार्थाः

त्वन्नामधेयरसिकाः कृतिनो जयन्ति ॥ १३

எங்கும் நிறைந்தவரே! உமது நாமருசி கண்டவர்கள், உம்மிடம் அன்பால், பொருளனைத்தையும் புல்லாக மதிக்கிறார்கள். எல்லோரிடமும் அன்புடன் பழகுவதாலும் எங்கும் எதிலும் உம்மைக் காண்பதாலும் "நான் பெரும் வள்ளல், நான் மகான்" என்ற அறிவுத்தளையிலிருந்து (அகந்தை-மமதையிலிருந்து) விடுபட்டவராகிறார்கள் (13)

नाथ त्वदीक्षणवशादखिलेष्वमीषु

न काप्यगौरवदृगात्मनि तु प्रकामम् ।

नैच्यग्रहस्त्वयि तु रक्तिरनर्गळेति

काधीतवन्त इदमाद्यत तावकाख्याः ॥ १४

நாதரே! உமது நாமத்தில் பெருமதிப்பு கொண்ட இவர்கள், எல்லாவற்றிலும் உம்மைக் காண்பதால், எதனையும் குறைத்து மதிக்காதிருத்தலும் தன்னை வினயத்தால் தாழ்த்திக் கொள்வதும் உம்மிடம் தடையற்ற ஈடுபாடும் கொண்டவர்கள். இவற்றை எங்கு கற்றுக்கொண்டனர்? (14)

अत्युन्नतिं वितरतीति यशोऽतिवेलं

अस्याश्चकास्ति शिव तावकनाम्नि सक्तेः ।

आख्यायतां किमियमातनुते नितान्तं

आनम्रमेतमखिलेषु चराचरेषु ॥ १५

சிவ! உமது நாமத்தில் ஈடுபாடு பெரும் உயர்வைத்தரும் என்ற எல்லை மீறிய புகழ் விளங்குகிறது. ஆனால் அசைவதும் அசையாததுமான அனைத்தின் முன் நாமபக்தி இவனை எப்போதும் வணங்கி நிற்பவனாக்குகிறது. இதனை பலரறியச் சொல்லலாமா? (15)

त्वन्नामकीर्तनजुषोऽनिशमेकतानाः

त्वत्सेवनं विदधतोऽपि न तत्र तृप्तिम् ।

विन्दन्ति हन्त सति विघ्नलवे भवन्ति

वह्निप्रवेश इव दुस्सहतापभाजः ॥ १६

உமது நாம கீர்த்தனம் செய்பவர்கள் எப்போதும் ஒரே நோக்கத்துடன் உம்மை வழிப்பட்டாலும் அதில் திருப்தி அடைவதில்லை. சிறிதளவு தடை ஏற்பட்டாலும் நெருப்பில் விழுந்தவர் போல் தாங்க முடியாத தாபத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். (16)

अस्तस्पृहं मुनिमहं समदर्शनं स-

मन्वेमि तच्चरणपद्मरजोऽभिलाषात् ।

इत्यादितावकगिरां गिरिशாस्पदं त्व-

दाख्यापराः पुनरमूनवितुं क्षमः कः ॥ १७

மலையில் வசிப்பவரே! பற்றற்று எதிலும் ஸமநோக்குள்ள முனிவரை அவரது திருவடித்தாசி பெறுகிற எண்ணத்துடன் பின் தொடர்ந்து செல்கிறேன்” என்ற உமது சொல்லிற்கு உரியவர் உன் நாமத்தையே பெரிதாக மதிப்பவர் தான். இவர்களைக் காக்க வேறு எவரால் இயலும்? (17)

त्वत्सौहृदादिसुगुणामृतशीतलास्त्व-

दाख्यापरा इति तवेश यशोऽभिगोसुम् ।

अस्मानपि त्वदभिधानजुषो जुषस्व

स्वच्छं यशस्तदपदे ननु माऽपनैषीः ॥ १८

ஈச! உமது பெயரைப் பெரிதும் மதித்துக் கூறுபவர் உமது இனிய நட்பு நல்லெண்ணம் என்ற அமுதத்தால் குளிர்ந்தவர்கள் என்ற உமது புகழைக்காப்பாற்ற, உமது பெயரைச் சரணடைந்த எம்மையும் தன்னவராக்குவீர். உமது தூயபுகழை வீணே இழக்காதீர். (18)

क्रोधस्मराद्युपशमं त्वयि रागिताञ्च

देहीश मे न यदि मे श्चमुखेभ्य एभ्यः ।

किं भेदकं त्वदभिधां मम गृह्णतोऽस्य

फल्गुस्थितिस्त्वदयशोभरहेतुरेषा ॥ १९

ஈசனே! கோபம் காமம் முதலியவற்றைத் தணித்து உம்மிடம் ஈடுபாட்டைத்தருவீர். இல்லாவிடில் நாய் முதலானவற்றிற்கும் இவனுக்கும் இடையே வேற்றுமை எதுவுமில்லை. உமது நாமங்களைக் கூறும் இவனுக்கு நேர்கிற தாழ்நிலை உமது புகழ் கெடக் காரணமாகும். (19)

त्वन्नामकीर्तनसुधारसधारयाऽस्त-

विच्छेदया भृशविशृङ्खलसौहितीकः ।

वेद्यान्तराण्यकलयन् विचराणि सोऽहं

शान्तः कदा शशिवतंस तव प्रसादात् ॥ २०

சந்திரனைச் சூடியவரே! உமது நாமங்களைப் பாடுவதென்ற அமுத நீர் தடையுறாமல் பெருகுகின்றது. அதில் முழுவதும் ஆழ்ந்து குளிர்ந்து இதம் உணர்ந்து உணரத்தக்க வெளிப்பொருளை நாடாமல், அமைதியுள்ளவனாக உம் அருளால் எப்போது நான் நடமாடிக் கொண்டிருப்பேன் ? (20)

मत्प्राणवल्लभ मदीयनिधे मदात्मन्

साम्ब प्रभो शिव शशाङ्कविभूषणेति ।

त्वन्नामदीव्यदमृतोदधिवीचिडोळा-

न्दोळैर्विधेहि विरुजं कृपया विभो माम् ॥ २१

என் உயிர்த் தோழரே! என் செல்வமே! என் ஆத்மாவே! அம்மையுடன் சூடியவரே! எல்லாம் வல்லவரே! மங்களமானவரே! சந்திரனை அணியாகக் கொண்டவரே! எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவரே! உமது நாமமாகிய அமுதக்கடலின் அலைகளாகிய ஊஞ்சலில் ஆடச் செய்து கிருபையால் துயரை நீக்குவீர். (21)

சிவபக்தலக்ஷணம் முற்றிற்று.

शिवाभ्यां नमः

७. तारावली स्तोत्रम्

7. தாராவளீஸ்தோத்திரம்

ஸ்ரீ ஸ்ரீதர அய்யாவாள் திருச்சியில் வசித்தபோது தாயுமானவரைத் தரிசனம் செய்து வருகையில் ஒரு தாய் தன் குழந்தை கடும் நோயால் பாதிப்பு அடைந்துள்ளதைக் காட்டி நோய் நீக்க வேண்ட, அய்யாவாள் மாத்ரு பூதேசரைப் பாடக் குழந்தையின் நோய் நீங்கிய தென்பர். தன்னையே ஏதுமறியாப்பாலனாக அறிவித்து பாபத்தையும் அதன் பின் விளைவான பயத்தையும் நீக்க இந்தத் துதியால் சிவனிடம் வேண்டுகிறார் எனக்கூறுபவருமுண்டு அபிஜித் என்ற நக்சத்திரத்துடன் 28 நக்சத்திரங்கள் தாரா எனப்படுபவை. அவற்றின் உருவில் 28 சுலோகங்கள் அடங்கியது இந்தத் துதி.